

SAG FÖRSTÅR INTE?

*EXTRABILAGA TILL
FORSKNINGSUNDERSÖKNINGEN
JAG FÖRSTÅR INTE?*

*INSTITUTION FÖR BILD- OCH SLÖJDPEDAGOGIK
SJÄLVSTÄNDIGT ARBETE I BILD
ELIN ALM ROSENBLAD
VT 2022*

Transkriberad intervju med verksam Konstpedagog vid Moderna Museet

Vad är din egna relation till konst?

Nina: Min egna relation till konst började ganska så tidigt. För min pappa var konstnär. Han va väldigt ung när jag föddes, så jag fick gå med när han gick på Konstfack. Han pluggade skulptur. Jag va väldigt liten, men jag har svaga minnen ändå. Så det va min ingång. Då vet jag också att min farfar ville bli konstnär men det fick han inte, så han blev arkitekt. Min moster är också konstnär. Och vi umgicks mycket när jag va liten. Så jag har haft mycket konst runt omkring mig. Så det va inte ett stort steg att jag skulle hålla på med konst. Men jag sökte konstskolor men kom inte in, så jag sökte konstvetenskap och pluggade sedan barn och ungdomsvetenskap.

Beskriv dit arbete som konstpedagog!

Jag är numera sen två år tillbaka är fastanställd som konstpedagog på 100%. Men jag började i början av pandemin så mycket har varit nedlagt. Men mitt arbete handlar om att ta emot grupper, leda visningar och har workshop. Där det handlar om att man både ser och skapar. Så det är både och. Men jag är mer inne på att jag vill jobba med unga. För att jag tycker att det är väldigt viktigt. För då gör man verkligen något viktigt, för man åstadkommer en förändring. De är så formbara. Man känner att något kan hända, om man verkligen når fram. Man förstår att det finns andra världar, andra platser, man får vara på. Att konsten är en frihet, ingen kan ju egentligen säga att något är fel eller rätt.

Hur tänker du kring besökarnas förkunskaper?

När jag precis började här tänkte jag att alla kan så himla mycket, så jag skrev manus och va nervös. Jag tänkte att alla hade så himla mycket förkunskaper. Men ganska så snabbt insåg jag att människor inte har några förkunskaper. Och vi jobbar här ganska så ingående med en dialogbaserad pedagogik. Men jag känner att många gånger är detta svårt, då folk är låsta till gruppen och obekväma. Jag hade en grupp exempelvis häromdagen med bara 8 personer, men ingen ville prata

ändå. Och där tycker jag att det är viktigt att använda så lätt språk som möjligt, att inte använda för högtravande ord. Och om man måste göra det, är det viktigt att förklara dem.

Upplever du att besökarna har en rädsla och repsekt som står vägen för att de engagerar sig i konstpedagogiken?

Ja det upplever jag verkligen. Också platsen i sig gör att folk känner sig ganska så rädda och främmande. I början när jag jobbade här va det väldigt nytt modernt och högtravande. Nu tycker jag dock det har blivit bättre efter våra två senaste chefer.

Personligen känner jag att många blir skrämnda av platsen, men det är ju där man som konstpedagog kan komma in och påverka. Där man kan bryta rädslan och få människor att kan känna sig bekväma även här.

Det är ju också en problematik i det. För samtidigt, speciellt med högstadieelever, är det att de springer runt och skriker och rör på saker. Vilket inte är okej. Att det saknas en repsekt. Och då måste jag som pedagog informera om detta, och då försöker jag göra det på ett trevligt och inkluderande sätt. Men också med allvar, för annars blir det ju liksom en känsla av att som ”här kan vi komma och göra vad vi vill”.

Vilka pedagogiska metoder tycker du fungerar bra?

Jag tycker att det är viktigt med ordning och därför gillar jag att börja med ordningsregler. Vilket om man inte gör det blir det som ett upptrappat läge, där man låtsas som man inte ser. Där det slutar med att pedagogen blir förtvivlad och inte vet vad hen ska göra.

Så jag försöker va jättetydlig men samtidigt trevlig och verkligen se varandra i ögonen. Så sätta en ton i början är viktigt. Men det är viktigt att det är i början för det är svårt att ta i mitten.

Både att förmedla och berätta om konsten men samtidigt sen också viktigt att lyfta in folks reflektioner och frågor. Ibland får man jättemycket respons ibland inte, men ändå stå fast i att ställa

frågor. Och att inte prata jättemycket utan att ge utrymme och tystnad för frågor. För det blir inte bra när pedagogen bara pratar och pratar. Och också att verkligen vara närvarande och bekräftande på vad folk säger. Att uppmuntra folk när de vågat säga något!

Vad upplever du fungerar mindre bra?

Det som kan bli svårt är när lärarna har en slags egen agenda och säger emot en. När jag försöker arbeta som pedagog tar de parti och vill styra gruppen annorlunda. Och då känner jag såhär ”nu är vi på en annan plats och nu är det jag som styr, och detta fungerar inte här”. Det kan jag bli förvånad av, när lärarna har egen agenda och inte riktigt förstår att vi inte är på deras lektion längre.

Också när lärare inte är intresserade och närvarande, utan typ står och scrollar på mobilen och går iväg och tar något samtal.

Vad upplever du som dit största hinder när du möte grupper?

Ja men att människor är okoncentrerade, och inte engagerande. Då blir det ett hinder. Och jag tycker verkligen att lärarna bidrar mycket, när det är engagerade lärare blir det fantastiskt!

Eller när folk sitter och fnittrar eller liknande.

Vill du tillägga något innan vi rundar av?

Jag vill tillägga att detta är ett oerhört viktigt jobb! Jag pratade med en konstnär häromdagen som alltid går med på visningar och liknande, trots att han kan mycket. På ett sätt är det konstpedagogerna som fömedlar konsten, så vi har en oerhörd viktig funktion på museerna. Och sen att nu under pandemin jobbat mycket digitalt, vilket fungerat, men det blir inte alls samma sak. Och jag hade önskat att så många fler va med oss på plats, just för att de kan ge så himla mycket. Just för att konst och kultur är viktigt och det är en värld som alla har rätt att ta del av. Och det är ett sätt att

förstå sin omvärld, förstå den tid man lever i och det är även ett sätt att bygga demokrati och samtal framöver.

Transkriberad intervju Learning Study cykel 1

Intervju 1

Berätta om din relation till konst!

Deltagare 1: Jag tar in konst väldigt mycket genom andra, jag tar inte upp den själv. Utan jag gör det mycket för att man går på någon kul grej. Man gör en grej av en dag liksom. Det är inte att jag då har letat upp, den här konstnären vill jag kolla på. Men så uppskattar jag det ofta. När jag tar mig an det.

Som en aktivitet typ?

Ja, mer en aktivitet typ. Och inte heller så där att jag står och, eller jag kan nog stå o analysera ganska så mycket, men inte nödvändigtvis att jag behöver förstå det och så där, det är mer helheten som spelar roll.

Deltagare 2: Ja men ganska så likt, också en aktivitet, jag tror att jag ändå såhär som barn ändå är uppvuxen med att man går till museum, man kollar på konst som en aktivitet på en helg. Men också mycket mer när man är utomlands, för då blir det ännu mer som en aktivitet, att man liksom kollar på konst. Kanske inte kan specifika verk utan mer liksom helheten, helhetsupplevelsen när man gör det liksom. Men att man också såklart mer ibland såhär "Salvador Dali". Men ja mycket via min familj främst, mycket med min moster och sånt, men sen som en social grej med vänner också.

Har du någon gång känt dig inkluderad eller exkluderad när du sett konst?

Deltagare 1: Ja alltså då snarare, alltså verkligen inkluderad, alltså exkluderad, ja alltså jag tror inte jag ser på konst på det sättet att jag måste förstå det, alltså ibland är det bara så att man får acceptera att man, liksom, de här är inte min, det är inte meningen, det är inte till mig! Och då kan man ju vara exkluderad, men jag känner mig inte exkluderad, men absolut att man inte. Men att man liksom vet att den här konsten är inte för mig, haha.

Så du upplever ändå att du exkluderas från upplevelsen på sätt och vis?

Ja precis, man blir ju.. ja exakt! Men jag känner inte att jag behöver bli det. Men jag kan verkligen känna att jag känslan av att bli exkluderad av konst. Men också oftare, snarare inkluderad. Det finns ändå mycket konst som riktar sig till typ, jag.

Deltagare 2: Jo men, ja såklart både och, men jag tänker mer specifikt om jag pratar om tavlor, eller vara på en konstutställning, då tycker jag liksom att själva, man kan göra det ganska så individuellt. Då tycker inte jag man känner sig så exkluderad, om det bara är jag som kollar på en tavla. För det är ingen mer än jag som behöver veta vad jag tänker i mitt huvud. Men det kan nog bli mer exkluderande i sammanhanget, än snarare med konstverket. Man är kanske med människor, där man känner att man behöver prestera. Eller säga något visst. Ibland kan jag också lite känna att liksom, förstår alla andra något jag inte förstår, eller låtsas folk att de förstår nånting. För att man liksom vill förstå Och jag hade önskat ibland att man liksom fick vara lite rak och bara ”vad är det här?”. Och få liksom. Och det är både med, alltså jag tänker att konst kan ju vara annat. Som när man till exempel är på en dansföreställning, att man liksom ibland kan känna att. Ibland undrar man om folk förstår mer, eller om det är viktigt att förstå, men att man liksom inte får säga.

Känner ni att ni har möjlighet att öppna upp till reflektioner kring konsten när ni möter konst?

Deltagare 2: Ja men det va väl lite det jag pratade om, att man med sig själv liksom verkligen, men med visa, i visa rum där de är mer folk som är konstintresserade. Där kan det vara svårare, för att man är rädd. Som att det finns ett lingo, som i alla andra sammanhang också, men att liksom inom konst. Det finns ett sätt att prata om konst! Där känner jag att jag inte är uppvuxen i dom rummen, så jag har inte fått det. Och då kan jag nog tycka att det är svårt att reflektera med sånna.

Deltagare 1: Ja men jag vill nog ändå reflektera i grunden, jag vill försöka förstå. Och jag kommer leta mig själv till att försöka förstå, men sen kan det ju vara ganska så befriande när man liksom inser att såhär ”jag tror att jag förstår men det här är bara inte för mig” Jag gillar inte det här liksom. Och då har jag ju gått igenom att försökt reflektera och förstå sig på det. Jag vill någonstans ändå ha en upplevelse, som är positiv. Snarare än att man känner ”nej det här är värdelöst”.

Brakar du lyssna på audioguider på museum eller gå på visning?

Deltagare 1: Ja det är väl en del av att försöka förstå det. Eller ibland. Men ibland kan det också va såhär ”det här har nånting som vill förstå mer av” Då kommer jag definitivt göra det. Eller att man antingen, audioguide, eller står och läser. För att annars kan det vara väldigt hög tröskel till att försöka förstå det. Eller att man gör upp egna bilder, och så inser man att det absolut inte var det som va syftet. Så det kan vara kul att göra. Men jag skulle säga att det liksom är 50/50. Också beroende på sammanhang. Om man liksom är med kompisar kanske man inte gör det.

Deltagare 2: Jag tror nog att det är vanligare att jag inte går på visning eller audioguide, än att jag gör det. Också kanske ofta för att det inte är så planerat, utan att man mest går in. Och ibland kan det vara en tröskel, eller att man betalar nånting. Jag tror nog att jag oftare läser ändå.

Deltagare 1: Det skulle jag också säga, att jag oftare läser ändå. Men fortfarande 50/50. Antingen går man runt lite vilsen, eller så läser man.

Isåfall, berätta om vad det tillför till din upplevelse!

Deltagare 1: Det första jag kom och tänka på är att det är ganska så långa texter. Det tar ganska så lång tid att stå där. Och läsa. Och det är folk som går runt där och försöker komma förbi. Det är lite stressigt. Det är det första jag tänker på. Men att det ofta ger betydligt mycket mer insyn för att förstå det. Vilket är najs.

Deltagare 2: Jag tror att läsa, att man kan bli lite uttråkad av att stå och läsa. Så jag tror att audioguide egentligen fungerar bättre för mig. Men samtidigt det här med balansen. Jag tror inte jag alltid har ett behov av att förstå eller förstå konstnären. Jag tror att jag släppt det lite. Att jag nu mer går runt och inte behöver kolla på alla konstverken. Att jag liksom inte alltid behöver ha hela bakgrunden eller behöver förstå.

Intervju 2

Upplevde ni att audioguiden förbättrade eller försämrade era möjligheter till att engageras er i verket?

Deltagare 1: Den förbättrade! Även om man bara går runt och kollar på skulpturer så hade jag nog inte tagit det där varvet runt, till exempel. Som i den första audioguiden. Eller, tänkt. Alltså jag tolkade ju det som badringar men jag hade inte vetat såhär, är det det som är meningen? Man hade inte heller tänkt såhär, det här kan va vad som helst. Så verkligen att man tog till sig det mer.

Deltagare 2: Ja verkligen! Man stannade upp lite längre och reflekterade lite mer. Och jag tycker också om blandningen med att lära mig fakta, som att höra konstnärens namn och såna grejer, men också att man började tänka mer om hur man ser olika vinklar och så. Och det förhöjde upplevelsen.

Men ibland kan man också känna, som med den andra audioguiden, att den styr lite mycket. Ibland kan man ju känna att man bara vill kolla. Och så kan man känna ”nu måste jag svara på den här frågan” och jag vet inte om jag vill tänka på det. Så det är ju både och. Med den första va det som att, det här va jättebra. Och med den andra va bra, men det va jag kanske lite mer på ett humör där jag ville tänka själv.

Upplevde du den andra audioguiden som att den va för styrd? Som att den inte gav utrymme för egen reflektion och handling?

Ja men det va nog också bara att jag va på ett sånt humör. Ibland är man på humör för audioguide och ibland inte. Med den första kändes som att den va styrd, men den va också mer öppen. Den andra va smart, då fick man ju lära sig såhär ”hur tänker en curator” men ibland kanske man kan känna att man inte vill tänka som en curator. Den kändes liksom lite mer såhär ”nu ska vi lära er”.

Deltagare 1: Ja precis! Det blev mindre fokus på konstverket. Mer såhär, nu är jag här för att se på konst på ett vist sätt. Det kunde liksom varit vilket konstverk som helst. En del av det iallafall! Inte hela.

Deltagare 2: Men på slutet, då blev det såhär bra. För då va det som man bara ”aha! Det va därför vi ställde dom frågorna, för det är lite så man gör”. Men då blir det kanske det här ”så kollar man på konst på rätt sätt”.

Så det upplevdes lite mer som en lektionsplanering?

Deltagare 2: Ja precis! Medan den andra kändes lite mer reflekterande. Att man fick gå runt och kolla och så. Den andra va lite mer såhär ska vi kolla på konst. Och det kan också va roligt! Men det va liksom två olika typer av audioguider.

Så ni upplevde att ni engagerade er på skulpturen mer specifikt på den första? För att man fick mer utrymme att studera skulpturen?

Ja precis.

Upplvde ni att formen av audioguiden gav möjlighet att bemöta verket på ett prestigelöst sätt?

Deltagare 1: Ja men det tycker jag. Det va inte som att. Mer på den första än den andra igen! För att den andra blev lite mer såhär liksom, nu ska vi testa något nytt. Om man inte vet vad man går in för. Så att säga, är det kanske inte det man vill göra. Bara för att vi ska ut och kolla på konst, kanske jag inte vill göra detta. Medan den första bara va ”det är exakt det här jag behöver för att förstå det här konstverket”. Den andra va lite mer av en utmaning, men och andra sidan, i en serie av olika konstverk där man går vidare en efter en. Vill man kanske inte att alla ska va likadana. På så sätt tycker jag ändå att det kan va en ganska så bra första eller andra grej att göra. Och sen ta det med sig till nästa konstverk, så man vet vad man ska tänka på.

Vilka skillnader upplevde du mellan tidigare audioguider och denna?

Deltagare 1: Den va lite mer interaktiv. Man kollade på skulpturen från olika vinklar och gjorde det tillsammans. Man blev mer aktiv, vilket gjorde att man tänkte på det. Tänkte mer. Och när man också ska reflektera till nånting, när man gör det två och två. Det uppmuntrar att man tänker lite mer, och kunna säga något till den andra och inte bara, tänker allt i sitt eget huvud.

Deltagare 2: Jag håller med, mer interaktiv. Men också hjälpte till lite med att, men inte för styrt, att man kan se det på olika sätt som en blomma, eller se det såhär. Det va skönt med hjälpord för att sedan börja tänka själv. Mer än vad jag är van vid. Men också, kanske ännu mer den andra, att man fick lära sig olika saker såsom ”vad gör en curator”. Mer som en utbildning. Det va något nytt!

Vad ansåg du var bäst med audioguiden?

Deltagare 2: Jag tror typ det bästa blir när allting kompletterar varandra, och den upplevelsen liksom. Jag tyckte när jag va på den första och när det starta så var det, du sa nånting ”i rörelse” och då kollade och så ser jag liksom hur själva skulpturen också rör sig. Och så är man vid vattnet. Så liksom min egna upplevelse och så att ha audioguiden, det blev en bra helhet. Det blev häftigt!

Deltagare 1: Ja jag håller med. Att det va just, så speciellt med skulpturer. Det är inte det jag är van vid att ta in. Och då va det bra och få lite hjälp med hur jag ska ta mig an det. Så det tycker jag va bra.

Vad ansåg du var oklart med audioguiden?

Deltagare 1: I vårt fall var det ju att vi hade tekniska problem för att vår mobil låste sig hela tiden när vi skulle lyssna. I övrigt tyckte jag väl att det som va oklart annars va på den första på slutet, vi fick en uppmaning på slutet, men det nämndes inte exakt vad som kommer närmast. Innan va det liksom pauser och man hann tänka och så, men sen på slutet blev det en vis stress för att jag inte visste ”är det här allt?” Har jag tid att stå och tänka? Eller är det klart? Så nån typ av sådan information skulle va bra. Inte såhär ”nu har du såhär lång tid på dig” Men att man iallfall får någon slags bild av hur länge man liksom ska stå och tänka på det. För att slappna av.

Deltagare 2: Det känns som att dom andra, i början blev pauserna okej, men det va den sista. Och vi pratade ju om det förut! Och just med den också, så kändes det som man kunde prata lite längre om man vill, men man behöver inte. För det är ju ändå slutet. Så då hade man kunnat avsluta med frågan. Typ ”slutligen så prata med din kompis lala.. tack för att ni har lyssnat, fortsatt prata!” För då vet man att man kan prata men att det är slut.

Deltagare 1: Ja exakt!

Deltagare 2: Jag gillar att det är interaktivt, och att det öppnar för att prata med andra. Och det kan ju bero på mitt tekniska strul, men när det blir lite för mycket med att prata med varandra. För att jag upplevde den andra som att det va väldigt mycket prata med varandra, än hur det va i den första. Då blir det ju en del teknik, men måste verkligen lyssna samtidigt och så. Och det förstör lite att man inte kan vara i nuet utan att man måste kolla på sin tid. Jag tycker att det var lagom med den första att prata. Att det va någon gång mer på den andra vilket va lite mycket. Det är kul med det interaktiva, men man måste kanske inte ha det för många gånger. Men jag vet inte om Jesper tänker likadant?

Deltagare 1: Jag hade nog inte problem med att det va för många så. Men ja det är viktigt att den tekniska lösningen är perfekt, för att det ska funka. För annars blir det en stress. Men jag tyckte inte det va för många, så länge det finns en bra lösning liksom.

Tror ni att det fortfarande hade upplevts lite osmidigt med audioguiden om tekniken hade fungerat?

Deltagare 1: Nej personligen tror jag inte det. Det tycker jag inte.

Deltagare 2: Jag vet inte. Kanske inte. Men jag tyckte nog ändå att man försvann lite från konstverket med alla frågor. Jag hade nog velat ha färre frågor!

Deltagare 1: Jag hade kanske inte velat ha färre frågor, men fler frågor som va riktade mot konstverket. Mer än analys av konstverk generellt.

Hur tänker du då?

Deltagare 1: Nej men jag tänker på att det inte var frågor som tog en så mycket närmare konstverket. Mer såhär ”den här övningen skulle man kunna göra på andra konstverk också”. Även om det va tydlig koppling till badringarna. Så det tog mig inte jättemycket närmare konstverket.

Deltagare 2: Det kan jag hålla med om. Det va kul, men det va ganska så snabbt typ att man skulle börja tänka på nästa föremål. Jag hade velat vara kvar vid livbojen lite. Och då kanske det också blev så att man kände att man behöver prestera. Det kan ju va kul, men det kan ju vara skönt att också inte bara behöva komma på egna ideér. Jag tyckte om frågan om livbojen. Det va intressant och tänka hurvida.. ja men va kvar lite där.

Vad ansåg du var sämst med audioguiden?

Deltagare 2: Ja men det va ju, inte på grund av dig, men att det tekniska inte tajmade. Med varandra, så det blev lite så att man typ ville va i sin egna bubbla men inte kunde för att man måste synka med en annan person.

Deltagare 1: Ja men precis. När allt bara flyter på kanske man inte tänker på det så mycket. Men i det här fallet fick man inte det där flytet. Man inser ju hur viktigt det är då.

Vad hade ni önskat till nästa audioguide?

Deltagare 2: Slutet, att det blir tydligare. Och den andra att man ändrar någon fråga.

Deltagare 1: Kanske också en introduktion till allting. Typ att man bara, innan man ens kollat på konstverket bara ”typ det är det här vi kommer gå igenom”. Så man vet lite vad som händer och kan slappna av.

Transkriberad intervju Learning Study cykel 2

Intervju 1

Berätta om eran relation till konst!

Deltagare 1: Jag har noll relation till konst. Jag har några tavlor hemma som min flickvän köpt. Och jag brukar inte gå på museum

Deltagare 2: Min relation till konst är att jag nog haft den väldigt närvarande i mitt liv, den har alltid varit i min periferi. Men jag har aldrig haft intresset själv. Jag är nog ganska så öppen för konst, men jag är nog inte så intresserad. Och jag kan absolut inget om konsthistoria eller liknande.

Deltagare 3: Jag har en ganska så ambivalent relation till konst. Det finns inget som kan provocera mig så mycket. Jag kan bli så provocerad över konst som inte har något estetiskt värde. Det finns en tanke bakom om hur det ska uppfattas och så vidare. Jag kan bli så himla provocerad när det är så svårtillgängligt. Jag vill att konst ska ha ett estetiskt värde gärna. Jag tycker om vackra saker. Men konst är alltid närvarande. Alla i min närhet håller på med konst.

Har ni någon gång känt er exkluderade eller inkluderande när det gäller konst?

Deltagare 3: Ja jag skulle säga konstant när det gäller konst. Att man inte själv har ett språk för det gör att man känner sig så patetisk. Min kille är extremt intresserad av konst. Och han sitter ofta och pratar om det. Och har ett väldigt bra språk för det och kan relatera till konst genom det. Och jag känner mig alltid så patetisk när jag ska delta i det samtalet.

Deltagare 2: Jag håller med! Det känns som att det finns rätt och fel när man tolkar konst. Det finns rätt och fel sätt att prata om konst. Vilket är så konstigt när jag upplever att människor i konstvärlden själva hävdar att det är så öppet och fritt. Men jag tycker att det är ett av de mest stängda och exkluderande sammanhangen jag befunnit mig i. Och det gör att ja liksom känner att jag inte alls vill va en del av den synen på människor som många konstpersoner. Ja det känns bara som att det finns väldigt mycket rätt och fel, att man liksom måste vara rätt för att få vara en del.

Deltagare 1: Ja jag håller med. Jag tycker att det kan vara väldigt pretentiöst. Att de kan så mycket mer. Vilket de kanske gör! Om man har studerat eller så. Men som att deras åsikt och tankar är så himla mycket mer värd.

Deltagare 3: Det är nånting med konst..jag vill att det ska kännas! Och när det inte gör det utan att det bara blir instrumentellt. Jag känner att när det inte känns så förlorar konsten sitt värde. Att det finns människor som kan mycket om konst exkluderar dom som inte kan mycket och då förlorar det sitt värde.

Konst i sig och konstnärer i sig har inte ett värde utan det är allt runt omkring som ger det ett värde.

Känner ni att ni har möjlighet att öppna upp för reflektion när ni studerar konst?

Deltagare 2: Det beror lite på vem man kolla på konst med. Men jag tror också att om man är skolad om att det finn rätt och fel när man kollar på konst. Jag känner också att jag hindrar mig själv från att tänka för att jag tänker att jag ändå kommer säga fel.

Så det handlar mer om en känsla. Om att jag blir tagen eller inte. Det är liksom inget rationellt. Antingen blir man golvad eller inte.

Deltagare 1: Jag kommer från en värld där konst inte varit så centralt. Vilket gör att jag har svårt att få den där golvade känslan. Samma när ni när går på museum, jag får liksom ingen specifik känsla.

Vad har ni för erfarenheter av audioguider?

Deltagare 3: Jag va på Lena Qronqvist för några år sedan och då tänkte jag mycket på det att det hjälpte mycket att läsa om hennes liv och så via information och texter.

Deltagare 2: Jag brukar inte göra det. Men jag har också upplevt att texter varit hjälpsamma! Jag tycker också att upplevelsen lyfts när det är någon som kan konsthistoria berättar.

Deltagare 1: Inte jag heller. Men jag är öppen för det! Jag tycker det är jobbigt med långa texter.

Intervju 2

Upplövde ni att audioguiderna förbättrade eller försämrade era möjligheter till att engagera er i konsten?

Deltagare 3: Nej men förbättrade skulle jag säga. Det va skönt att få lite guidning, det här med livbojarna. Om jag ska vara helt ärlig tycker jag inledningsvis att både konstverken va väldigt fula. Men audoguiden hjälpte till att öka djupet i konstverket och då blev det vackrare på något sätt.

Deltagare 2: Jag håller verkligen med, om jag inte hade haft en audioguide så hade jag tyckt att det va sveriges tråkigaste konstverk. Alltså, de sa mig ingenting! Jag tyckte bara de va fula, tråkiga och platta. Alltså jag kände ingenting!

Deltagare 3: Ja platta skulle jag säga också!

Deltagare 2: Men sen efter att ha lyssnat på audioguiden tycker jag om båda två. Och jag tyckte också det va bra i typ första, där du sa ”tänk på en stång” det räckte typ med att någon sa det för att jag skulle bara ”jaha, det är en stång!”. Först trodde jag bara att det var fyra rosor vikt av papper typ.

Deltagare 1: Jag tyckte den hjälpte ganska så mycket! Bara att det här på första att man skulle gå runt och kolla på konstverket, det hade jag aldrig gjort om jag inte haft audioguiden. Så den öppna liksom upp för att göra annorlunda när man kollar på konst.

Deltagare 2: Jag tycker också att den öppna upp för nya möjligheter att prata om konst, på tal om det vi pratade innan, om att det är svårt att prata om konst. Till exempel då vi skulle ställa oss där vi tyckte skulpturen var finast ifrån. Det känns som man hade varit där tillsammans i ett annat sammanhang, och lyssnat på audioguiden, hade det verkligen fått en att diskutera typ ”varför står du där?” Och så vidare. Det öppnade upp att prata om det även om man känner att man inte kan så mycket.

Upplövde ni att den är här typen av audioguide gav möjlighet att möte konstverket på ett prestigelöst sätt?

Deltagare 3: Ja absolut!

Deltagare 1: Jag tänker när man lyssnar på den här guiden, känslan man fick, av att lyssna var att det inte var den här prestangiösa känslan. Det kändes som att alla kan ta upp den här och lyssna, och liksom förstå, känna sig inkluderad.

Vilka skillnader upplövde ni mellan tidigare audioguides/text/info om konst ni upplövtt innan och detta?

Deltagare 1: Jag har inte lyssnat på audioguide innan, men jag kan tänka mig att det är ganska så monotont och ganska så trött utfört. Detta va ganska så piggt och uppfriskande. Olika idéer om vad man kan se och sådär och olika saker man kunde göra medan man hade turen.

Deltagare 3: Jag tänker ganska så mycket på det här, att audioguiden istället för att förutsätta saker så va det som att, det skapade liksom, en lina eller bro mellan mig och konstverket. Som inte kändes såhär, för ibland kan man upplöva konstpedagogik såhär som att man dumförklarar.

Deltagare 2: ja precis!

Deltagare 3: Men att här var det mer som, eller det va lite så ibland, men jag tyckte också att det va härligt. Men det va mer som att man fick ett sätt att tänka kring det som inte var förnedrande. Utan istället typ ”tänk såhär kanske”.

Deltagare 2: Jag håller med, men jag tycker också att den största skillnaden mellan den här guiden och tidigare var att den här guiden frågade mig saker. Man tittade mer inåt i sig själv och fick frågor om sig själv. Istället för att vara informativ och berätta om konsten. Och det var väldigt bra, för man tittar ju inte på konst för att lära sig konsthistoria. Så ibland tycker jag att konstpedagogik kan vara lite för informativt. Men du hjälpte en verkligen med att... känna! Som vi pratade om förut.

Vad ansåg ni var mest oklart med audioguiderna?

Deltagare 3: Jag tyckte att det va lite jobbigt med det här, jag tror det hade hjälpt om man fick lite pauser. Att såhär, för pausen exempel när man skulle prata med varandra, vi hann inte prata med varandra. I andra audioguide hade det nog hjälpt om det hade varit lite pauser för om den råkar synka ur eller nånting så har man tid att liksom. Så det va det enda jag tänkte på, men annars var det helt perfekt! Inte förnedrande och helt perfekt!

Deltagare 2: Jag håller med, när man skulle prata om vad det va för objekt man själv skulle välja så hann man inte. Sen tänkte jag också på, det här med att man ska falla bakåt, det känns som en sådan sak som, om jag ska vara ärlig, hade kunnat vara jobbig att göra på offentliga platser. Det var liksom mer tillgängligt att gå runt som i första. Det känns liksom pinsamt! Och då hamnar man i en situation igen där man, blir obekvä. Den blev liksom inte lika inkluderande. Men annars tyckte jag att den var fem plus!

Deltagare 3: Om alla hade haft samma audioguide och vi alla hade gjort samma sak, då hade det ju inte varit förnedrande!

Deltagare 1; Ja men jag håller med! Jag va lite glad över att jag inte behövde falla bakåt. Annars va det super!

Va ansåg ni var sämst?

Deltagare 3: Ja men det va ändå bra att man fick göra saker! Man kanske kan göra något annat än att falla.

Va ansåg ni var bäst med audioguiden?

Deltagare 1: Jag tror ändå för mig att sättet du berättade, man kände sig inkluderad liksom! Och att de va ganska så korta, det tyckte jag var skönt! Att de liksom inte var en kvart lång.

Deltagare 2: När du sa hoop-laa va så bra. Att såna ordlekar och tankar gör att man lär sig nånting! Jag lärde mig nånting då. Sen tyckte jag också att det va jättefint att du sa såhär ”alla har upplevt en storm” och ”vem är din livboj?” Och hela tiden bollade tillbaks till lyssnaren. För det tror jag också skapar väldigt mycket större relation till konsten.

Deltagare 3: Det bästa va att man fick sätt att tänka, att man liksom fick hjälp på traven. Sen så hade det kanske kunnat vara bra att få fler hjälp på traven. Det bästa va att man fick hjälp att tänka. Man kanske bara behöver något såhär: går runt! Och så börjar man tänka då.

Deltagare 2: Den va så bra! Det va den bästa audioguiden jag någonsin lyssnat på!

Deltagare 1: Ja den va så bra!! Den va grym! Så bra jobbat.

Deltagare 3: Ja så bra!!

MANUS AUDIOGUIDER

ELMGREN & DRAGSET
LIFE RINGS

Detta är en interaktiv audioguide. Lyssna och följ uppmaningarna som kommer snart.

Uppmaningarna kan vara allt från att röra kroppen på ett vist sätt, eller kanske kolla på ett speciellt ställe. Tanken är att det ska göra det lättare att studera konsten och göra det hela roligare. För ibland kan det ju vara lite svårt att veta vad man ska göra när man kollar konst! Så låt oss möte konsten tillsammans på ett lättsamt sätt istället. Nu kör vi.

Smuts är något på fel ställe. Jord inne på golvet är smuts, men inte ute på åkern.

Konst är lite likadant. En livboj är i vattnet bara en livboj, men i detta fallet är det ett konstverk.

På samma sätt som ni är just två som lyssnar nu, är denna skulptur gjord av en duo vid Namn Elmgren och Dragset.

Elmgren och Dragset jobbar ofta utifrån vardagliga föremål. Detta gör att man ser objekten på ett annat sätt, ur ett konstnärligt perspektiv. Vår traditionella tolkning förändras, och en ny innebörd skapas. Man kan ifrågasätta vad som hade hänt om vi bytt ut livbojen. Om ni hade behövt bestämma ett vardagligt föremål att utgå från. Vad hade ni valt då?

Kanske ska vi ställa oss frågan själva. Vem är vår livboj? Vem eller vad är en trygghet för oss i en krissituation. Kanske är det någon vi ringer, Eller ett spel man spelar för att få pausa ett tag. Vem är vår livboj. Kanske är detta en av tankarna konstverket kan väcka.

Nu vill jag att vi studerar skulpturen igen.

Kolla på livbojarna. Om havet hade blåst upp till storm. Om det hade börjat blåsa något så extremt. Vilken livboj tror du hade lossnat först?

Nu är ni konsteoretiker, ni vet vad konstnärerna heter. Och reflekterat över vem din livboj är och möte verket ur olika perspektiv. Hoppas detta gjorde det enklare att ta till sig konsten.

Tack för mig.

ALICE AYCOCK

HOOP-LA

Detta är en interaktiv audioguide. Lyssna och följ uppmaningarna som kommer snart.

Uppmaningarna kan vara allt från att röra kroppen på ett vist sätt, eller kanske kolla på ett speciellt ställe. Tanken är att det ska göra det lättare att studera konsten och göra det hela roligare. För ibland kan det ju vara lite svårt att veta vad man ska göra när man kollar konst! Så låt oss möte konsten tillsammans på ett lättsamt sätt istället. Nu kör vi.

Har du någon gång upplevt en storm? En vädermässig? Eller kanske bara i livet?

Vi alla människor har en relation till stormar.

Och detta i baktanken vill jag att vi studerar denna skulpturen vi har framför oss.

Konstnären heter Alice Aycock och hon har själv upplevt många stormar och tornados i sitt liv.

Skulpturen är ett försök till att gestalta detta.

Nu vill jag att vi börjar promenera runt. Promenera långsamt runt skulpturen.

Hoopla, nu är vi i rörelse. Vilket är precis vad skulpturen handlar om, rörelse. Och den heter faktiskt hoopla. Hoopla av Alice Aycock.

Låt oss fortsätta promenera runt.

Medan vi promenerar runt kan vi se hur skulpturen ser väldigt annorlunda ut utifrån olika vinklar.

Och det är exakt det som är tanken. Från ett håll kanske det ser ut som en ros, från ett annat håll en fågel.

Vad ser du? Alla ser vi olika saker. Och inget är fel.

Nu vill jag att vi ska bestämma favoritvinkel. Hitta den platsen du tycker skulpturen fungerar bäst utifrån. Ställ dig där.

Upplevs skulpturen helt annorlunda från detta hållet? Varför tycker du det fungerar bättre från denna vinkeln? Har du och din kompis ställt er på samma ställe? Eller olika?

Blåser det idag? Isåfall kolla närmre, vajar skulpturen i vinden? Det är tanken nämligen.

Nu har vi mött denna skulpturen som handlar om rörelse, i rörelse. Vi vet vad konstnären heter och vi har reflekterat över hur den ser ut i olika vinklar.

Tack för mig.